

Рей Клуун (1964) се занимава с маркетинг преди да стане писател. През 2001 съпругата му умира от рак едва на 36 години. Клуун заминава с тригодишната си дъщеря Ева за Австралия и написва „Отива една жена при лекаря“.

Книгата продава над 600 000 копия в Холандия, където оглавява класациите по продажби повече от 70 седмици. „Отива една жена при лекаря“ се задържа дълго време начело на списъка с бестселъри на списание „Шпигел“ в Германия. Романът става бестселър на годината и е избран от литературният клуб ЕСІ (част от медийната група Bertelsmann) за дебют на годината.

Следващите книги на Рей Клуун са повестта „Помощ, забремених жена си“ и романът „Без нея“. В момента Клуун е начело на списъка на най-продаваните автори в Холандия с „Отива една жена при лекаря“ и на трето място с „Вдовецът“.

Мария Енчева (1982) завършва средното си образование в ЕГ „Пловдив“ с профил немски, след което продължава борбата с езиките в СУ „Св. Климент Охридски“. Там тя следва немска филология, като се захваща по-сериозно и с нидерландския, който ѝ се удава възможност да усъвършенства в Холандия и Белгия.

След като работи известно време като преподавател по нидерландски в частна школа, Мария прибира дипломата в най-дълбокия шкаф и се посвещава на преводите. Наред с безкрайната техническа и правна документация тя участва и в превода на разкази на нидерландския писател Мено Вигман на български език, а през 2006 г. печели конкурс към СУ „Св. Климент Охридски“ за превод на Хайнрих Бьол.

„Издателска къща Жанет 45“

е носител на националните награди:

„Христо Г. Данов“ – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007);
в категория Изкуство на книгата (2008)

„Бронзов лъв“ на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)
Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

„Константин Константинов“ – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

Ray Kluun

KOMT EEN VROUW BIJ DE DOKTER

Copyright © Kluun 2003

© Рей Клуун, автор, 2009

© Мария Енчева, превод, 2009

© Христо Карастоянов, редактор, 2009

© Райчо Станев, корица и оформление, 2009

© Уолтър Уайт, снимка на автора, 2009

© Издателска къща Жанет 45, 2009

ОТИВА ЕДНА ЖЕНА ПРИ ЛЕКАРЯ

Рей Клуун

●●
● **ОТВЪД** е поредица
за съвременна литература
на ИК Жанет 45.

ОТИВА ЕДНА ЖЕНА ПРИ ЛЕКАРЯ

Рей Клуун

Превод от нидерландски:
Мария Енчева

Посвещавам тази книга на Ют и Нат.

ремпъл [wɪmpəl] [< англ.] (м. р.) букв.: *written sample*: фрагмент от музика или текст, който се използва в писмен текст. Напр.: *вмъквам ремпъл, използване на ремпли*. Разновидност на това, което в музиката (особено в хип-хоп и в хаус стиловете) е познато като *семпъл* [*sample*]; музикален фрагмент, записан по-рано от трети лица и използван като елемент от ново парче.

монофобия [< гр.] (ж.р.), болезнен страх от моногамен (в сексуално отношение) живот с последствие натрапчива необходимост от изневяра.

Yesterday

All my troubles seemed so far away*

The Beatles, из „Yesterday“ („Help“, 1965 г.)

*Вчера/всички мои тревоги сякаш бяха толкова далечни (англ.). Б. пр.

Част II

Стейн & Кармен и Стейн & Роус

12

===== Have I got a little story for you =====

===== But I'm glad we talked...* =====

===== Pearl Jam, из „Alive“ („Ten“, 1992 г.) =====

Кармен е превъзбудена. Засипва ме с намеци за вчерашния секс и постоянно ми намига. Повече не сме се връщали към вчерашния разговор. Дори сега, когато Луна спи, не подхващаме темата. Седим на малката веранда пред апартамента ни и четем. Кармен държи ръката ми и я гали. Не мога да си представя да се разделим. *No fucking way!***

Аз обаче съм напрегнат. Под масата държа скрита карта, която трябва да изиграя, преди да започнем следващото раздаване. Всеки път, щом ме погледне, ми се иска да повдигна въпроса. И всеки път не ми достига кураж. Внезапно обаче събирам цялата си смелост.

– Всъщност исках да поговорим за още нещо, за което никога не съм се осмелявал да говоря... – няма връщане. – За моите... изневери.

– Знаех си, че и дотам ще стигнем – смее се тя. – Няма да е зле да го обсъдим, даа... Давай тогава.

Боже, колко е силна само! Аз не съм. Нервите ми са изпънати като струна.

Кармен се изправя.

– Е? *Give it to me, baby!*

Засмивам се и решавам да започна по заобиколните пътеки.

– Ти сигурно никога не си ми изневерявала, а?

– Истината ли искаш да чуеш? – пита тя.

– Да – отвърщам ѝ, без да подозирам нищо и размишлявайки над собствената си изповед.

* Каква историйка имам за теб/но се радвам, че поговорихме (англ.). Б. пр.

** Няма начин! (англ.). Б. пр.

– Случвало се е.

Вижда, че изявлението ѝ не достига до съзнанието ми.

– Да, изневерявала съм ти, Стейн.

Поглеждам я като паднал от Марс. Кармен, която след случката с Шарън винаги е повтаряла, че ако го направя още веднъж, ще ме зареже, същата тази Кармен на въпрос, който беше предвиден само като загривка, въпрос, зададен от учтивост, отправен към кандидат за работа за разтопяване на леда, „Лесно ли ни намерихте?“, невъзмутимо отговаря, че се е чукала извънбрачно.

– Ъ... аз... ъъ... не знаех... такова... кога? – пелтеча аз.

– Преди няколко години на Деня на кралицата. С едно момче, което срещнах в кафене „Thijssen“.

Никой не ни видя. Излязохме навън и просто се целувахме.

– Слава богу!

– Но с Пим съм го правила.

– Ъъ... кое?

– Онова нещо.

– О! Кога?

– Преди няколко години. Той много пъти ме е канил да хапнем. Но винаги съм го отблъсквала. И когато ти отиде в Тайланд, аз го потърсих. Тогава се случи.

– Вкъщи ли?

– Да. И в неговата кола и... ъъ... веднъж в една тоалетна.

– Ужас! – *Чуй само кой го казва.* – И всичко това за една вечер!?

– Не. Излизахме още два пъти.

– През онези четири седмици, докато бях в Тайланд ли?

– Точно – казва го сякаш обяснява как е събрала чиниите от миялната.

Трябваше да се сетя, нали? В Маями сам бях стигнал до заключението: жените го правят за отмъщение. Непременно исках с Френк да отидем за един месец в Ко Панян, за да празнуваме откриването на *Merk in Uitvoering* скоро след това.

Кармен го прие трудно, защото ѝ просветна, че не отивам там само за да лъскам статуи на Буда. Когато четири седмици покъсно се срещнахме на летището, тя се разплака и се спусна да ме прегръща. След един час се чукахме така, сякаш седмици наред не бяхме помирисвали секс. Оказа се значи, че и Кармен се е преструвала. Кучка такава!

– А ти? – ме пита тя.

– Какво аз?

– Колко пъти?

– Аа... – още се съвземам от мръсника Пим, който го прави по тоалетни и в коли. Колко евтино само! И жена ми да участва в това! Пфу!

– Алооо! *Earth calling Stijn!** – нетърпеливо ме подканва Кармен.

А? А, да. Мой ред е. Откъде да започна. Първо бившите, с които по времето на Кармен още го правех. Няколкото пъти с Мерел. В продължение на половин година почти всеки петък с Ема, щом се срещнехме на Лейдсеплейн. И сегиз-тогиз с Мод след разни партита и празненства, на които Кармен не е присъствала. И... освен това... хм... боже, никога няма да приключа с това... ето какво, повторенията няма да се броят, решавам аз. Така става с една идея по-лесно. *Три значи.*

Няма да броя и ходенията по проститутки. Това са си формажорни обстоятелства. Ония двете обаче в сауната с мен и Рамон в Северен Амстердам, те не бяха проститутки по професия, тях ще трябва да ги броя. *Пет.*

После на работа. Лиз и Синди от BBDvW&R/Bernilvy и няколкото пъти с Шарън. А, да, и Даян. Да видим колко станаха... *Пет и четири прави девет.* В Merk in Uitvoering досега само с Мод след оная коледна почерпка. Но Мод вече я броих при бившите. А с Нати още не съм го правил. Все още девет. Мамка му, асистентката на Мод, с оная татуировка на слаби-

* Земята вика Стейн! (англ.). Б. пр.

ните, която се наложи да уволним след три месеца. Как ли ѝ беше името? *Десет*.

И почивките. Слабоумната хагска девойка през оня уикенд с Рамон в Гран Канария преди няколко години. *Единайсет*. После Тайланд. Уф! Да видим. Да започнем остров по остров. Ко Самуи. Ирландката с пъпките по задника и грозната, дърта германка. Оо, колко само ми се смя Френк! Още ме хваща срам. *Ъъ... тринайсет*. Ко Самет. Шведката. Не, не, тя искаше само орална. След това Ко Панян. Момичето от Финландия. *Е, номер четиринайсет*. Ммм, тая каква готина мад...

– Колко пъти, Стейн?

– Броя ги!

Значи четиринайсет. Маями, Линда. *Прави петнайсет*. Още някоя? Оня път на ски с Рамон нищо не се случи. С Френк в Ню Йорк? Не, и там нищо. Оо, в Турция с Хакан. Сервитьорката. *Шестнайсет*. Хм. Толкова с почивките.

После излизанията вечер. Боже, а вече съм на шестнайсет. Онова момиче от коледния запой във Vak Zuid. *Седемнайсет*. Ефи, сестрата на Томас, на карнавала миналата година. *Осемнайсет*.

Суринамката от Paradiso и оная от De Pilsvogel с пиърсинга на веждите. *Двайсет*. Добре, че не смятам френските целувки в La Bastille, Surprise, De Bommel и Paradiso, иначе щяхме да си висим тук поне още час. О-о, чакай, оная след концерта на Basement Jaxx, нали се прибрах с нея. Дявол да го вземе, докъде бях стигнал? А, да, до двайсет. Плюс едно прави *двайсет и едно*. И може би още три-четири, за които съм забравил. И Роус, разбира се. *Направо да ги закръглим на двайсет и пет*. Поглеждам към Кармен. *Fasten your seatbelt**. Добре дошли в Монофобия.

– И така?

– Ами... малко повече от пръстите на едната ми ръка.

– Повече от пръстите на едната ти ръка!?

* Затегнете коланите (англ.). Б. пр.

– Две ръце... – *пет ръце, задник такъв!*
– Боже мой!
– Резултатът не ти се нрави, нали?
– Надявах се да са по-малко, Стейн... – клати тя глава. Ядът ѝ е поносим. – Познавам ли ги?

Хлъц.

– Ъъ... държиш ли да знаеш?

– Да.

– Ами-и... няколко бивши гаджета. Мерел, Ема...

– Знаех си! – Тя удря с ръка по масата едва ли не триумфално. – Знаех си, знаех си... Оная Ема, която се преструва на светица! Знаех си, че още го правите! И за Мерел знаех. Хубаво, че вече не я срещаме. – *По-удобно ще е да премълча за Мод.* – Кога се случи всичко това?

– И с двете в началото, докато още не живеехме заедно.

– Ооо, Стейн, човече, ама тогава се чукахме като луди... Като зайци бяхме! Защо са ти били другите жени?

– Не знам. Просто не можех да се въздържа. – *Не можеше? Не можеш, задник такъв!*

– Всемогъщи боже, това си е направо пристрастяване, Стейн.

Седя с наведена глава.

– Някоя друга, която познавам?

– Ами... Ефи.

– Ефи?

– Сестрата на Том.

– КАКВО?! Ефи? Кога!?

– На карнавала миналата година.

– Томас сигурно не е разбрал...

– Не, разбира се, че не! Много внимавах – отговарям, без да се замисля. Спомням си как ругаеше сестра си оня път в *Wommel*, когато просто си се целувахме.

– Слава богу! Иначе очаквай историята да излезе на първа страница на *De Telegraaf*. А Френк сигурно знае за всички, а?

– В общи линии, да...

– По дяволите! Стейн, направо ми се повдига!

– Френк никога няма да се раздрънка...

– Не става дума за това! Ти как ще се чувстваш, ако приятелите ти научат, че съм спала с Пим? Е, за щастие Томас нищо не подозира. А Мод? Тя знае ли? Я почакай малко... – *о, не, моля те, само не ме питай...* – Не си го правил и с нея, нали?

– *Ау!*

– С Мод ли? Не, разбира се!

– Слава богу! Тя знае ли, че си кръшкал?

– Да, знае.

– Мамка му... е, все пак и на Мод ѝ изневеряваше най-редовно, а?

Кимвам.

– И разбира се, всеки път без кондом?

– Почти винаги съм си слагал – лъжа я аз. – А ти с она Пим?

– Без.

– Мамка му.

– Само да не вземеш ти да ме нападаш сега! – казва тя ядовито.

Бързо отричам. Тя избухва в смях.

– Е, и това очаквам от теб – смее се. – Разгонен жребец такъв... Радвам се, че ми призна. Макар и да съм сигурна, че си забравил няколко...

– Даа, май не е чак толкова безнадеждно, не мислиш ли?

– Зарежи това. Но едно нещо искам да ми обещаеш, Стейн.

– И то е? – *О, ѝе, бурята наближава. Моля те, не това...*

– Че отсега нататък няма да кръшкаш. През тези няколко години, докато съм жива.

Мамка му. МАМКА МУ! Чао, Роус.

– Обещавам ти – отговарям ѝ видимо непоколебимо и с възможно най-убедителната усмивка на лице.